

Posicionament de la patronal respecte a la Proposició de Llei de finances comunals presentada pels cònsols majors i menors

La Comissió Fiscal de la Confederació Empresarial Andorrana ha examinat la Proposició de Llei de finances comunals presentada pels set cònsols majors i els set cònsols menors i que es troba actualment a tràmit parlamentari. La iniciativa legislativa en qüestió suscita una preocupació notable entre l'empresariat perquè pot obrir la porta a increments de la pressió fiscal, genera inseguretats jurídiques i pot comprometre un model fiscal que, fins ara, s'ha caracteritzat per una relativa senzillesa per a l'obligat tributari i una notable competitivitat en comparació amb altres països i jurisdiccions.

Més enllà de reordenar les finances comunals i definir les bases de les diverses figures tributàries que recauen en l'àmbit competencial dels Comuns, la proposició de llei introdueix canvis substancials en la regulació de dos tributs -l'impost de radicació d'activitats comercials, empresarials i professionals i l'impost sobre els rendiments arrendataris- que generen una profunda preocupació en el teixit productiu.

En el cas de l'impost de radicació la preocupació principal està motivada per la desaparició del topall avui vigent que limita l'import màxim a satisfer en concepte d'aquest impost a 300.000 euros anuals. La supressió d'aquest topall unida a l'extrema disparitat del tipus de gravamen -que pot oscil·lar entre els 5 cèntims i els 100 euros per metre quadrat- suposa un alt grau d'inseguretats jurídiques que pot dissuadir els inversors privats a l'hora de dur a terme projectes empresarials.

La mateixa inseguretats jurídica resulta de la regulació de l'impost sobre els rendiments arrendataris, que fixa el tipus de gravamen entre el 0,1% i el 6% d'aquests rendiments, deixant a l'arbitri de cada Comú situar-se -si així ho estimen convenient- en un dels extrems de la forquilla.

Tot i respectant el grau d'autonomia que l'ordenament constitucional dona a les corporacions comunals i tot i compartint que la fiscalitat pot ser una eina de posicionament i competitivitat de cada parròquia, cal també tenir en compte que una harmonització mínima és desitjable si es vol mantenir -i fins i tot millorar- l'eficiència del marc fiscal actual.

A més, el fet que les quantitats satisfetes en concepte d'impost de radicació i d'impost sobre els rendiments arrendataris siguin deduïbles de la quota a satisfer en concepte d'impost de societats o de les activitats econòmiques gravades per l'impost sobre la renda pot conduir a una disminució sensible dels ingressos de l'administració general que -més d'hora que tard- es traduirien en un augment de la pressió fiscal.

D'altra banda, no sembla propi d'una tècnica jurídic-fiscal moderna buidar de contingut l'impost de societats i de part de l'impost sobre la renda -que, en definitiva, són tributs indexats als beneficis de les empreses i les activitats professionals i, per tant, a l'evolució del cicle econòmic- per ampliar l'abast de figures tributàries indexades a la superfície dels negocis o als ingressos de l'activitat arrendatària. Especialment quan, tenint en compte l'amplitud de la forquilla del gravamen prevista en la Proposició de Llei, se'n podria derivar una quota negativa en l'impost de societats o l'IRPF sobre les activitats econòmiques.

No incrementar la pressió fiscal i vetllar per un sistema impositiu senzill i eficient han de ser els dos principis bàsics que regeixin qualsevol iniciativa legislativa en matèria tributària. I aquesta proposició de Llei representa un risc real d'increment de la pressió fiscal a mitjà termini i desarticula la senzillesa i eficiència d'un sistema en què, fins ara, qualsevol activitat empresarial, comercial o professional tenia la seguretat que els seus beneficis tributarien a un tipus màxim del 10%.

Des de la Confederació Empresarial Andorrana es fa una crida als grups parlamentaris perquè esmenin la proposició de Llei per garantir aquests dos principis fonamentals.

Així mateix, el tràmit d'esmena d'aquest text representa una oportunitat per acotar millor les dues figures tributàries descrites. En aquest sentit, la CEA és partidària de reduir el topall de 300.000 euros de la taxa de radicació fins a 200.000 euros i de reduir la disparitat de forquilla dels tipus de gravamen de la taxa de radicació i de l'impost sobre els rendiments arrendataris. En el primer cas amb un tipus màxim que no superi els 50 euros per metre quadrat i en el segon cas amb un tipus màxim que no superi el 3% dels rendiments arrendataris.